

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a JUDr. Ivy Kaňákové, v právní věci **žalobkyně: E. B., „X“**, proti **žalovanému: Magistrátu města Děčín, ekonomický odbor, Mírové nám. 1175/5, 405 38 Děčín IV, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2008, č.j. OE/62863/2008/De E 3040,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Magistrátu města Děčín, ekonomický odbor, Mírové nám. 1175/5, 405 38 Děčín IV, ze dne 28.5.2008, č.j. OE/62863/2008/De E 3040, **se zrušuje pro vady řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** žalobkyni **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **2000,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Magistrátu města Děčína, ekonomického odboru, ze dne 28.5.2008, č.j. OE/62863/2008/De E 3040, kterým bylo podle § 52 zákona č. 337/1992, o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) rozhodnuto tak, že se námitce proti exekučnímu příkazu žalovaného na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank ze dne 30.4.2008, č.j. OE/52460/2008/De E 3040, nevyhovuje.

V žalobě uvedla, že jí nebyl doručen exekuční titul, a to rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a živnostenský úřad, ze dne 6.11.2007, č.j. Rp-2007/869, a ani jí nebylo známo, že by správní orgán doručil jakoukoliv písemnost k této věci na adresu, kde se trvale zdržuje. Z tohoto důvodu má za to, že se rozhodnutí zakládá na podstatných vadách řízení, neboť zejména nebyla pozvána k projednání údajného přestupku. Správce daně písemnost fiktivně doručil na její adresu, na které se však trvale nezdržuje, čímž porušil ustanovení § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Žalobkyně se v místě, kde je hlášena k trvalému pobytu, už více jak 8 let nezdržuje, což doložila potvrzením Obecního úřadu ve Valkeřicích. K doručení předmětných písemností běžným ani fiktivním způsobem nedošlo. K napadenému rozhodnutí měly být dle odkazu v závěru rozhodnutí přiloženy dvě přílohy, které však přiloženy nebyly. Rozhodně popřela, že by se dopustila dopravního či jiného přestupku a závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a uložení povinnosti žalovanému nahradit jí náklady soudního řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh nalézacího řízení, v němž bylo doručováno fikcí na adresu trvalého pobytu žalobkyně a dále uvedl, že výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 13.2.2008, č.j. OE/18598/2008/De 2-777/08, dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků na poslední známé adrese trvalého pobytu žalobkyně rovněž nebyla vyzvednuta a jako nevyzvednutá byla vrácena držitelem poštovní licence zpět. Zásilka tak byla doručena fikcí podle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Následně na základě výzvy k součinnosti peněžní ústav GE Money Bank, a.s. sdělila novou kontaktní adresu žalobkyně, a to Meruňková 527/4, Litoměřice, na které si žalobkyně další rozhodnutí, a to exekuční příkaz na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank, převzala. Žalovaný setrval na názoru, že bylo doručováno na jedinou známou adresu žalobkyně, tj. do místa trvalého pobytu dle evidence obyvatel. Žalobkyně ani při řešení přestupku městskou policií kontaktní adresu neuvedla, což žalovaný považuje za záměrnou snahu vyhnout se stíhání za přestupek a znesnadnit správnímu orgánu doručování písemností. Tvzení žalobkyně, že jí nebyly doručeny přílohy uvedené v napadeném rozhodnutí nelze prokázat. V případě, že by žalobkyně informovala žalovaného, že přílohy neobdržela, tyto by jí byly neprodleně dodatečně zaslány. Pokud by došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, zůstávají pravomocná a vykonatelná všechna předchozí rozhodnutí, např. exekuční titul, výzva k zaplacení v náhradní lhůtě, exekuční příkaz. Žalobkyně navíc nevyčerpala řádné opravné prostředky ve správním řízení o uložení pokuty, přičemž rozhodnutí vydaná v rámci vymáhacího řízení jsou jako rozhodnutí procesního charakteru z přezkoumání vyloučeny. Závěrem navrhl, aby byla žaloba podle § 68 písm. a), e) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítnuta (pozn. soudu – správně odmítnuta).

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec

žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu z hlediska žalobních námitek soud žalobu vyhodnotil jako důvodnou.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, soud zjistil, že napadenému rozhodnutí předcházelo následující. Magistrát města Děčín, odbor správních činností a živnostenský úřad, vydal dne 6.11.2007, č.j. Rp-2007/869, rozhodnutí, kterým uznal žalobkyni vinnou přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 11 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což žalobkyni uložil pokutu ve výši 5000,- Kč a povinnost uhradit Magistrátu města Děčín paušální částku nákladů řízení o přestupcích ve výši 1000,- Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni zasláno na adresu Valkeřice 102, 407 24 Valkeřice, avšak žalobkyně si ho v úložní době nevyzvedla. Rozhodnutí nabylo právní moci fikcí doručení dne 8.12.2007.

Následně byla žalobkyni zaslána žalovaným na tutéž adresu výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 13.2.2008, č.j. OE/18598/2008/De 2-777/08, kterou si žalobkyně rovněž v úložní době nevyzvedla. Dne 30.4.2008 byl žalovaným vydán exekuční příkaz na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank, č.j. OE/52460/2008/De E 3040, kterým bylo přikázáno peněžnímu ústavu – Komerční bance, a.s. v Děčíně, aby z účtu žalobkyně č. 184669162 vyplatil částku 6200,- Kč žalovanému. Toto rozhodnutí žalobkyně osobně převzala dne 12.5.2008 na adrese Meruňková 527/4, Litoměřice.

Proti uvedenému exekučnímu příkazu podala žalobkyně opravný prostředek, který nazvala odvolání, vyhodnocený správcem daně jako námitka podle § 52 zákona o správě daní a poplatků, o které bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Ačkoliv žalobkyně napadla pouze rozhodnutí správce daně o námitce proti exekučnímu příkazu na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank, žalobní body směřují především proti samotnému exekučnímu titulu, kterým byla žalobkyni uložena pokuta a povinnost uhradit náklady řízení.

Soud se nejprve musel zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky pro přezkum exekučního titulu a řízení, ve kterém byl vydán, za situace, kdy žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojí až v exekučním řízení, které představuje již nucený výkon povinností uložených v exekučním titulu.

Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že exekuční řízení není ani pokračováním nalézacího řízení, ani duplicitním nalézacím řízením. Jakékoli námitky, jež jsou svým charakterem námitkami uplatnitelnými v nalézacím řízení, jsou neslučitelné se skutečnostmi rozhodnými pro nařízení exekuce (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2009, č.j. 9 Afs 28/2009-124, www.nssoud.cz).

Je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že žalobce tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob

exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. (srov. usnesení NSS ze dne 24. 11. 2004, č.j. 1 Afs 47/2004-75, www.nssoud.cz).

Pravidlo, přezkoumávat v řízení exekučním pouze rozhodnutí vydaná v tomto exekučním řízení a nikoliv již rozhodnutí předcházejících exekučnímu řízení, platí i pro samotné řízení o námitkách podle zákona o správě daní a poplatků. Správce daně rovněž v případě podání námítky podle § 52 zákona o správě daní a poplatků proti exekučnímu příkazu koncentruje svůj přezkum pouze na úkony provedené v řízení exekučním (vymáhacím).

Námítky se tak mohou týkat pouze předpokladů pro nařízení daňové exekuce: tedy především existence daňového nedoplatku, exekučního titulu, vhodnosti a proporcionality zvoleného způsobu exekuce a případně též správnosti procesního postupu správce daně (viz rozsudek NSS ze dne 18.5.2010, 5 Afs 33/2008 – 180). Tento právní názor vychází z již dříve vysloveného závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, že námitkami proti exekučnímu příkazu nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu (viz rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2005, č.j. 2 Afs 81/2004-54, www.nssoud.cz).

Vzhledem k tomu, že žalobkyně napadla rozhodnutí o námitce vydané v exekučním řízení, nemůže se soud zabývat jejími tvrzeními o vadách předcházejícího řízení, v němž byl vydán exekuční titul, spočívajícími v absenci řádného doručení exekučního titulu či nespáchání přestupku.

Avšak i kdyby žalobkyně svou žalobou napadla přímo exekuční titul, nemohl by se ani v tomto případě soud těmito tvrzeními zabývat, neboť žalobkyně nevyčerpala v rámci nalézacího řízení před správním orgánem všechny opravné prostředky, což je předpokladem přípustnosti žaloby [srov. § 68 písm. a) s.ř.s.].

Podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (viz rozsudek NSS ze dne 12.5.2005, č.j. 2 Afs 98/2004-65).

V daném případě je nevyužitým opravným prostředkem odvolání, které je možno podat do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, a to prostřednictvím odboru správních činností a živnostenský úřad Magistrátu města Děčín. Až po projednání tohoto opravného prostředku je možno domáhat se ochrany práv před soudem. Odvolací orgán je povinen se tvrzením o absenci řádného doručení exekučního titulu zabývat. Jestliže má žalobkyně za to, že jí nebyl řádně doručen exekuční titul, který tak nemohl nabýt právní moci a vykonatelnosti, může stále podat odvolání, přičemž odvolací orgán je povinen se případnou opožděností odvolání v souvislosti s nabytím právní moci zabývat.

Další žalobní bod, který ve vztahu k napadenému rozhodnutí žaloba obsahuje, je tvrzení, že žalobkyně neobdržela přílohy uvedené v rozhodnutí, a to exekuční titul a výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 13.2.2008. Předně je třeba konstatovat, že zákon o správě daní a poplatků ukládá v ust. § 52 odst. 2 správci daně o námitkách rozhodnout a své rozhodnutí odůvodnit. Nebylo povinností žalovaného předchozí rozhodnutí k napadenému rozhodnutí přikládat a činil-li tak, jednal nad rámec procesního postupu. Žalovaný přiložil nebo chtěl přiložit tato rozhodnutí zřejmě veden snahou fakticky žalobkyni s rozhodnutími seznámit, a to vzhledem k obsahu jejích námitek. S ohledem na uvedené by nemohlo být, i v případě prokázání tvrzení žalobkyně, že předchozí rozhodnutí nebyly k napadenému rozhodnutí přiloženy, napadené rozhodnutí zrušeno, neboť žalovaný tím, že by nepřiložil předchozí rozhodnutí, by žádné zákonné ustanovení neporušil. Účastník řízení (žalobkyně) pak má podle § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, právo nahlížet do spisu a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci a může se seznámit s průběhem celého nalézacího řízení, v němž byl vydán exekuční titul.

Dále soud uvádí, že se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť je způsobilé zasáhnout vlastnické právo žalobkyně a tento typ rozhodnutí je již řadu let předmětem soudního přezkumu (srov. náleží ÚS ze dne 12.10.2000, III. ÚS 358/99, <http://nalus.usoud.cz>).

Žalobkyně však tvrdí, že jí nebyla doručena žádná listina ve věci a prvním rozhodnutím, které jí bylo doručeno, byl exekuční příkaz na přikázání pohledávky na peněžní prostředky dlužníků na účtech vedených u bank, který řádně a včas napadla námitkou. Exekuční řízení však nepočalo vydáním exekučního příkazu, ale vydáním výzvy k zaplacení nedoplatku ze dne 13.2.2008, č.j. 0E18598/2008/De 2-777/08, podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Tato výzva k zaplacení byla doručována žalobkyni, stejně jako předchozí písemnosti, na adresu trvalého pobytu Valkeřice 102, 407 24 Valkeřice.

Ustanovení § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků uvádí, že nezaplátí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Ačkoliv je proti výzvě k zaplacení možno podat odvolání, nejedná se o rozhodnutí, které by bylo samostatně přezkoumatelné správním soudem, neboť se nejedná o rozhodnutí, jímž by bylo možno založit, měnit, rušit nebo závazně určovat práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. Výzva k zaplacení dává daňovému subjektu pouze možnost splnit svou dříve uloženou povinnost dobrovolně, před samotným nuceným výkonem rozhodnutí. Sama výzva však nezakládá daňovou povinnost, ale vychází z již dříve vydaného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 4.2.2004, 2 Afs 28/2003, rozsudek NSS ze dne 3.11.2004, 1 Afs 22/2004 či rozsudek NSS ze dne 14.6.2007, 7 Afs 147/2006, všechny na www.nssoud.cz).

Vzhledem k tomu, že vydání výzvy k zaplacení podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je předpokladem k vydání exekučního příkazu (s výjimkou uvedenou v § 73 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), musí se správní orgán a následně i správní soud zabývat tvrzením, že výzva k zaplacení nebyla řádně doručena, i když je zahrnuto až v námitkách proti exekučnímu příkazu.

Z ustanovení § 17 odst. 5 věta první zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2009, vyplývá, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí.

Ve věci doručování rozhodnutí správce daně lze obecně poukázat na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá následující. Správce daně nese podle § 31 odst. 8 písm. a) a b) zákona o správě daní a poplatků, ve spojení s § 17 odst. 5 tohoto zákona důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že písemnost doručovaná daňovému subjektu mu také byla fakticky doručena, nebo že byla doručena nikoli fakticky, nýbrž náhradním způsobem (tzv. fikcí) za splnění striktních zákonných podmínek. Správce daně proto nese důkazní břemeno ve vztahu ke všem skutkovým podmínkám, jež musí být splněny v případě, že má být adresátu doručeno fikcí (viz rozsudek NSS ze dne 27.4.2006, 2 Afs 158/2005-82). Účinky doručení písemnosti (do vlastních rukou) mohou ve smyslu § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků nastat především za předpokladu, že se příjemce v místě doručení zdržuje. I když tento pojem není výslovně definován, dle názoru Ústavního soudu se zjevně jedná o místo, kde by příjemce mohl být v rozhodné době doručovatelem zastižen (srov. § 17 odst. 2 a 3 zákona o správě daní a poplatků), a to buď přímo, nebo (alespoň) prostřednictvím vyrozumění o uložení záilky, bylo-li učiněno vhodným způsobem. Se skutečností, že příslušný subjekt jakožto příjemce uvedl na své písemnosti úmyslně (či neúmyslně) adresu, na které se však již nezdržoval či v budoucnosti nehodlal zdržovat, zákon o správě daní a poplatků *expressis verbis* žádné následky, tedy v oblasti doručování, nespojuje, takže ani při eventuelním úmyslném uvedení nesprávné adresy pro doručování nelze *de lege lata* takovýmto způsobem adresáta „postihovat“ (srov. nálezy ÚS ze dne 3.6.2003, II. ÚS 23/03, <http://nalus.usoud.cz>).

Je patrné, že k fikci doručení, kterou při doručování na adresu žalobkyně Valkeřice 102, 407 24 Valkeřice, aplikoval žalobce, je nutno prokázání podmínky, že se žalobkyně na místě zdržovala. Podle § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní a poplatků prokazuje správce daně doručení vlastních písemností daňovému subjektu, tedy to, zda byla písemnost řádně doručena, případně byly splněny podmínky pro aplikaci fikce doručení dle § 17 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal ve vztahu k výzvě k zaplacení nedoplatku pouze na to, že pošta vrátila písemnost s tím, že si ji žalobkyně nevyzvedla, aniž by se věnoval naplnění podmínky, že se žalobkyně v době doručování výzvy k zaplacení zdržovala na adrese trvalého pobytu, kam jí bylo doručováno. Je patrné, že možnosti, že se žalobkyně na místě trvalého pobytu nezdržuje, si byl žalovaný vědom, neboť poté, co zjistil jinou adresu žalobkyně, než byla adresa trvalého pobytu, doručoval následující písemnost, a to exekuční příkaz, na adresu M. 527/4, L. K závěru, zda se žalobkyně na adrese trvalého pobytu zdržovala v době doručení výzvy či nikoliv, nejsou ve spise založeny dostatečné důkazy. Listovní záilky vrácené z adresy trvalého pobytu žalobkyně jako nevyzvednuté by dostačovaly, pokud by fakt, že se žalobkyně na tomto místě zdržovala, nebyl zpochybňován.

Z tohoto důvodu přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78

odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. V následujícím řízení musí žalovaný provést dokazování k tomu, zda se žalobkyně v místě, kam jí byla doručována výzva k zaplacení, skutečně zdržovala. Mimo jiné provede jako důkaz žalobkyní předložené potvrzení Obecního úřadu Valkeřice, kterým soud důkaz neprováděl, neboť v daném případě ho pro své rozhodnutí považoval za nadbytečný a prováděním dokazování k faktickému trvalému pobytu žalobkyně by nepřipustně zasahoval do činnosti správního orgánu (žalovaného).

Jelikož žalobkyně měla v projednávané věci úspěch, soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 2.000,-Kč, která představuje zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. srpna 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová